

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Кзз 1461/2024
05.11.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Мирољуба Томића, председника већа, Татјане Вуковић, Слободана Велисављевића, Светлане Томић Јокић и Дијане Јанковић, чланова већа, са саветником Маријом Рибарић, записничарем, у кривичном предмету окривљеног АА, због кривичног дела тешко убиство из члана 114. став 1. тачка 5. у вези члана 34. Кривичног законика, одлучујући о захтеву за заштиту законитости браниоца окривљеног, адвоката Владимира Беочанина, поднетом против правноснажних решења Вишег суда у Краљеву Куо. 55/24 од 08.08.2024. године исправљено решењем од 09.08.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж-Уо-159/24 од 26.08.2024. године, у седници већа одржаној дана 05.11.2024. године, једногласно, донео је

ПРЕСУДУ

ОДБИЈА СЕ, као неоснован, захтев за заштиту законитости браниоца окривљеног АА, адвоката Владимира Беочанина, поднет против правноснажних решења Вишег суда у Краљеву 2К 209/23 од 05.10.2023. године исправљено решењем од 09.08.2024. године и Апелационог суда у Крагујевцу Кж-Уо-159/24 од 26.08.2024. године.

Образложење

Решењем Вишег суда у Краљеву Куо 55/24 од 08.08.2024. године одбачена је као недозвољена молба за условни отпуст осуђеног АА по правноснажној пресуди Окружног суда у Краљеву К. 33/07 од 29.05.2009. године. Наведено решење исправљено је решењем истог суда Куо 55/24 од 09.08.2024. године.

Решењем Апелационог суда у Крагујевцу Кж-Уо-159/24 од 26.08.2024. године одбијена је као неоснована жалба браниоца осуђеног АА, изјављена против решења Вишег суда у Краљеву Куо 55/24 од 08.08.2024. године.

Против правноснажних решења захтев за заштиту законитости благовремено је поднео бранилац окривљеног, адвокат Владимир Беочанин, због повреде закона из члана 439. тачка 2) Законика о кривичном поступку, са предлогом да Врховни суд усвоји као основан поднети захтев за заштиту законитости, а побијана решења укине и

списе предмета врати првостепеном суду на поновни поступак и одлучивање или укине само другостепено решење и списе врати другостепеном суду на поновно одлучивање.

Врховни суд је доставио примерак захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног Врховном јавном тужиоцу, сходно одредби члана 488. став 1. Законика о кривичном поступку, па је у седници већа коју је одржао у смислу члана 490. ЗКП, без обавештења Врховног јавног тужиоца и браниоца окривљеног, сматрајући да њихово присуство није од значаја за доношење одлуке (члан 488. став 2. ЗКП), размотрио списе предмета и правноснажна решења против којих је захтев за заштиту законитости поднет, те по оцени навода изнетих у захтеву, нашао:

Захтев за заштиту законитости је неоснован.

Бранилац окривљеног у поднетом захтеву за заштиту законитости наводи да је побијаним решењима учињена повреда закона из члана 439. тачка 2) ЗКП с обзиром да је побијаним решењима одбачена молба за условни отпуст осуђеног, погрешном применом одредбе члана 46. Кривичног законика, иако је исти издржао половину казне затвора, те погрешном применом одредбе члана 5. став 1. и 2. Кривичног законика којом је прописано да се на учиниоца кривичног дела примењује закон који је важио у време извршења кривичног дела, а ако је после извршења кривичног дела измењен закон једном или више пута примениће се закон који је најблажи за учиниоца.

Врховни суд изнете наводе браниоца окривљеног оцењује неоснованим.

Одредбом члана 46. став 1. Кривичног законика („Службени гласник РС“, бр. 35/19) прописано је да ће суд осуђеног који је издржао две трећине казне затвора условно отпустити са издржавања казне, ако се у току издржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да до истека времена за које је изречена казна не учини ново кривично дело.

Одредбом члана 9. став 1. Кривичног законика Републике Србије („Службени гласник РС“, бр. 67/03) прописано је да осуђени који је издржао половину казне затвора може се условно отпустити са издржавања казне, ако се у току издржавања казне тако поправио да се може са основом очекивати да ће се на слободи добро владати, а нарочито да неће вршити кривична дела.

Неспорна је чињеница да је одредбом члана 9. став 1. Кривичног законика Републике Србије који је важио у време извршења кривичног дела, било прописано да се окривљени може условно отпустити после издржане половине казне затвора, међутим, по ставу Врховног суда, примењује се одредба закона који је важио у време извршења казне, а то је цитирана одредба члана 46. став 1. Кривичног законика. При том, треба посебно имати у виду чињеницу да примена блажег закона на учиниоца кривичног дела, сходно одредби члана 5. Кривичног законика, је могућа само до правноснажног окончања предметног кривичног поступка, а приликом одлучивања о испуњености услова за условни отпуст примењују се одредбе закона који те услове

прописује и важи у време извршења казне, односно доношења одлуке о условном отпусту а не у време извршења кривичног дела. Стога су побијана решења донета правилном применом одредбе закона који је важио у време извршења казне – члан 46. став 1. КЗ („Службени гласник РС“, бр. 35/19), а супротни наводи захтева за заштиту законитости браниоца окривљеног су неосновани.

Из изнетих разлога, Врховни суд је донео одлуку као у изреци пресуде у смислу члана 491. став 1. ЗКП.

**Записничар – саветник
Марија Рибарић, с.р.**

**Председник већа – судија
Мирољуб Томић, с.р.**

**За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић**